

Financial Ethics A Jewish Perspective on The Living Wage

**Uri L'Tzedek Beit Midrash
12/5/2011**

Presented by Ari Hart

1. A "Living" Wage?

Deuteronomy 24:15

לא-תעשק שכיר, עני ואביון, מאחיק, או מגרך אשר בארצך בשעריך. ביומו תתן שכרו ולא-תבוא עליו השמש, כי עני הוא, ואליו, הוא נשא את-נפשו; ולא-יקרא עליך אל-ה', והיה בך חט

Thou shalt not oppress a hired servant that is poor and needy, whether he be of thy brethren, or of thy strangers that are in thy land within thy gates. In the same day thou shalt give him his hire, neither shall the sun go down upon it; for he is poor, and setteth his heart upon it: lest he cry against thee unto the Lord and it be sin in thee. א

The Ramban, commenting on this verse:

...and the reason why the verse says "pay him on his day and do not let the sun set" - the simple meaning is an explanation of what it says in the Torah (Lev. 19:13) "do not the wages of your worker with you until the morning". The nature of Scripture is to speak of current practice, and the custom was to hire a worker for a day, and in the evening he would leave before nightfall. The Torah is commanding us to pay him on that day immediately when he finished his work, and not let night fall, so that he can purchase for himself, his wife and his children what to eat that night, since, like most workers, he is poor. He is counting on this wage to pay food to sustain himself. From this we learn, that when the Torah tells us not to wait until the next day to pay the worker, the intent is that you must pay him on that day, since if you do not pay him immediately when he leaves his work, he will go home, you will hold on to his wages until the next day and he will die of hunger during the night.

2. Going Beyond Sustenance to... Dessert?

Bava Metzia 87a - Mishna

[א] השוכר את הפועלים ואמר להם להשכים ולהעריב מקום שנהגו שלא להשכים ושלא להעריב אינו רשאי לכופן מקום שנהגו לזון יזון לספק במתיקה יספק הכל כמנהג המדינה

When one hires workers where the custom is that they be fed, one is obligated to feed them; where it is that they be served dessert, one must serve them dessert. All is according to the custom of the land.

Emmanuel Levinas, "Judaism and Revolution," Nine Talmudic Readings

It is clear from the start that the Mishna affirms the rights of the other person, even if this person finds himself in the inferior position, which is dangerous to his freedom, of a worker for hire. This position is dangerous to his freedom because he runs the risk of losing his liberty without undergoing any violence; to be sure, the person is still acting willingly since he engages himself and stays within the interpersonal commerce of an exchange; but commerce is at the border line of alienation, and freedom easily turns

into non-freedom. Our text teaches that not everything can be bought and not everything can be sold. The freedom to negotiate has limits which impose themselves in the name of freedom itself. It matters little that the limits formulated here are not the same as those demanded by modern trade unions. What matters is the principle of limits imposed on freedom for the greater glory of freedom. It is the spirit in which the limits are set: they concern the material conditions of life, sleep and food. Sublime materialism! ... For the nature of the limits imposed is fixed by custom and evolves with custom. But custom is already a resistance against the arbitrary and against violence. Its notion of a general principle is tribal and somewhat childish, but it is a notion of a general principle, the root of the universal and the Law. Sublime materialism, concerned with dessert.

3. The Facts on the Ground

Rashba, She'elot u'Teshuvot 4: 185

שאלת: אם רשאים הציבור לעשות תקנות והסכמות וגדרים ביניהם, ולקנוס ולענוש על הסכמותיהם, שלא מדין התורה, אם לא?

תשובה: דבר ברור הוא, שהציבור רשאים לגדור ולתקן תקנות ולעשות הסכמות, כפי מה שיראה בעיניהם, והרי הוא קיים כדין התורה. ויכולים לקנוס ולענוש כל העובר בכל אשר יסכימו ביניהם, ובלבד שיסכימו בכך כל הציבור, באין מעכב. וכן אם יסכימו כל בני מלאכה אחת שבעיר, כגון הטבחים והצבעים והספנים וכיוצא בהם, בענין מלאכתם, בהסכמה אחת. שכל חבורה שהם בני ענין אחד, הרי כעיר בפני עצמה. ואע"פ שלא הסכימו מדעת שאר בני העיר, ובלבד שיהיה בהסכמות אלו תלמיד חכם שבעיר, אם ישנו בעיר, או אדם חשוב שנתמנה פרנס על העיר. שאם יש ת"ח או פרנס שנתמנה על הציבור, ועשו שלא מדעתם /שמא צ"ל: מדעתו/, אין הסכמתם הסכמה. כדגרסינן בפ"ק דב"ב (ט'): הנהו טבחי דאתנו בהדי הדדי, דכל דעביד ביומא דלא דיליה, לקרעוה משכיה. אזל חד, ועביד ביומא דחבריה, וקרעוה למשכיה. אזל קמיה דרבא. חייבינהו. איתיביה רב יימר בר שלמיה לרבא: ולהציע /בנוסח שלפנינו: ולהסיע/ על קיצתו. לא אהדר ליה, ולא מידי: אמר רבא: שפיר עבד, דלא אהדר ליה. הני מילי, דליכא אדם חשוב. אבל איכא אדם חשוב, לאו כל כמיניהו דמתנו. ותניא בתוספתא דמסכת בבא מציעא. רשאין בני העיר להתנות על השערים, ועל המדות, ועל שכר פועלים. רשאים לעשות קיצתו.

You asked: if the community desires, may they establish rules, decrees, and fences for themselves, to fine or punish those who go against their wishes, even though these decrees do not stem from the Torah?

This is clear—the community is permitted to make rules, stipulations, and agreements according to their own needs, and these are given the weight of Torah laws. They can enact fines and punishments for anyone who transgresses any of the laws to which the community has agreed, as long as the whole community has agreed to these. Similarly, all of the members of one trade in the city [may make a binding agreement among themselves]. . . for members of an organization are, unto themselves, like the people of a

city in regard to these things. Similarly, every community is permitted to make enactments for itself and to establish fines and punishments beyond those mandated by the Torah.

Tosefta - Bava Metzia, 11:23

הלכה כג

כופין בני העיר זה את זה לבנות להן בית הכנסת ולקנות להן ספר תורה ונביאים ורשאים בני העיר להתנות על השערים ועל המדות ועל שכר פועלין

The members of a city may force each other to build a synagogue, buy a sefer Torah and Neviim. They are also permitted to set standards for the gates [tolls], weights and measures, and on the wages of workers

Masechet Sofrim, 14:17

שאינן הלכה נקבעת עד שיהא מנהג

For a halacha is not established until it becomes the custom of the people.

Talmud Yerushalmi, Mashechet Peah, 7:5

פאה פ"ז ה"ה

דאמר רבי אבין בשם רבי יהושע בן לוי: לא סוף דבר הלכה זו, אלא כל הלכה שהיא רופפת בבית דין ואין את יודע מה טיבה, צא וראה מה הציבור נוהג, ונהוג

For Rabbi Avin said in the name of Rabbi Yehoshua ben Levi: this is not the end of a halachik discussion, rather any halacha which is unsure in the courthouse, go out and see what the people are doing, and act accordingly.